

Hürrem, Szulejmán asszonya

Titkok, részletek... és ami a TV sorozatból kimaradt

Részlet az 51. fejezetből

[...] **A szultán tekintete áthatolt** a paravánon. Hürrem jól tudta, hogy azok a sötét szemek most közvetlenül őrá szegeződnek.

– Fontos hírek miatt hívtuk ide önöket. – Szulejmán köhintett néhányszor, megköszörülve a torkát. – Később aztán a bejelentés nyilvánossá tételével kapcsolatban is határoznunk kell.

Két személy nem igazán értette ezeket a szavakat. Hafsza szultána és szadzam Ibrahim. A Bizalmas Ibrahim rögtön azt gondolta, *Hát aztán, mi szükség lenne kihirdetni a nyilvánosság előtt, hogy egy ágyast kidobtak a palotából? Hát bejelentették az érkezését, hogy aztán a távozásakor is kötelező volna?*

– Tegnap egy váratlan eseményről értesültünk...

Hürrem hallotta, hogy szíve dobjai újból eszeveszetten verni kezdtek. Eljött hát a pillanat.

– Tudomásunk nélkül egy bizonyos esemény történt a háremünkben. Nem csupán mi, hanem még válide anyánk sem tudott róla.

Ibrahim alig észlelhetően összeszorította a kezeit. Most volt itt az idő, hogy a szultán mennydörögjön.

– Ali Dzsemáli mester... – a szultán itt megfordult és ránézett az idős férfira. Mikor az öreg egy enyhe bólintással kifejezte tiszteletét, Szulejmán tisztán és világosan folytatta. – ...anélkül, hogy erről minket tájékoztatott volna, eleget tett a mi négy gyermekünk édesanyja, Hürrem úrnő kérésének.

A szadzam már szinte beleőrült a türelmetlenségbe. *A fenébe is, mondd már ki! Miért nem csavarod ki azonnal ennek az orosz lánynak a nyakát*, panaszkodott magában. *Hát élvezed, hogy ilyen hosszúra nyújtod a szavakat, miközben mindenkit ennyire ingerültté teszel?*

A szultán magától értetődően tudatában volt a kíváncsiságnak és a feszültségnek, melyet a rácsos fal két oldalán ébresztett, habár különösebben nem foglalkozott vele. Újfent óvatosan megválogatva szavait, visszatért a mondandójához.

– Nem voltam benne biztos, hogy ez az akaratunkon kívül bekövetkezett esemény gyermekeink édesanyjának kívánságaként vagy pedig Allah rendelkezéseként történt-e meg. Így tehát hodzsza mester tanácsát kértük. „Mi történik itt a mi tudtunk nélkül?” kérdeztem őt. „A Legfőbb Allah rendelkezésének végrehajtása nem igényli az alattvalók beleegyezését”, válaszolt nekünk.

Hürremnek vége volt. Amikor Hatidze szultána szeme sarkából feléje pillantott, észrevette, hogy a mellette ülő lány az ajkait harapdálta és ujjaival a fehér ruháját csipkedte.

– Természetesen, ha Allah emígy rendelkezett, mit számít a mi beleegyezésünk, akaratunk? Ezenfelül, még ha lett is volna tudomásunk a helyzetről, megálljt parancsolhattunk volna ennek a rendelkezésnek? Bármilyen helyzetről is volt szó, az már megtörtént. Hürrem úrnő, miután sikeresen átment Ali Dzsemáli mester vizsgáján, az ő tanúságában és Allah jelenlétében muszlimmá vált.

Szulejmán utolsó szavai bombaként robbantak a vezírek közé, akik először hallottak erről. Egy pillanatig még arról is megfeledkeztek, hogy a szultán előtt vannak és egyszerre morajlottak fel csodálkozva.

A szultán egy ideig figyelte a meglepettségüket. Azután felemelte a kezét és minden összegyűltet csendre intett. Az idős vezírek ziháló lélegzetvételén kívül más hang nem zavarta meg a hatalmas csarnok békességét. A szultán ekkor ismételten az előtte felállított falra nézett. Hürrem most már láthatta a Szulejmán szemében pislákoló tüzet. Tekintete a férfi ajkaira összpontosult. Ugyanis most minden az azokon kiáradni készülő néhány szótól függött. Élet vagy halál. Boldogság vagy szomorúság.

A szultán megint köhintett néhányszor.

– Annak dacára, hogy némi haragot éreztünk, amiért egy ily jelentőségteljes dolog el lett titkolva előlünk, mindent egybevetve kétségtelenül örvendeztünk, hogy gyermekeink édesanyja meglátta a helyes ösvényt és megtért Allahhoz.

A vezírek fejük bólogatásával fejezték ki egyetértésüket.

Hürrem semmi reményt nem olvasott ki a szavakból. Ezzel ellentétben Ibrahim egészen meg volt döbbenve. *Miért volt szükség ehhez hasonló kijelentésekre? Csak annyit kellene mondanod, hogy „Elküldöm a nőt erre s erre a helyre. A gyermekeit is magával viszi”, és meg is volnánk az egésszel. A legegyszerűbb persze az lenne, ha rögvest hívatnák a hóhért, de most már édes mindegy, sóhajtozott. Emellett, miért kellett így egybehívni a népet?* Nyugtalanító érzés kezdett örvényleni a szadzazam mellkasában.

– Nem húzom tovább a beszédemet – szólta a szultán. – Miután közöltem mindent, amit szerettem volna, átadnám a szót hodzsza mesternek.

Ettől aztán tényleg mindenki elképedt. Még Hürrem is. Mégis mi mondanivalója lehetett a sejhüliszlámnak a szultán bejelentését követően? *Hol láttak már olyat, hogy valaki más kijelentései követték a szultánét?* A közönség tagjai egymásra néztek döbbenetükben.

Szulejmán megszólalt:

– Végiggondoltam a kialakult helyzetet... Alaposan mérlegeltem a lehetőségeket. A határozatom és parancsom pedig ez: *Hürrem úrnő ettől a pillanattól fogva már nem az ágyasunk. Felszabadítottuk őt.*

Csend.

„Hürrem úrnő nem az ágyasunk. Felszabadítottuk őt...” Minden egyes szó külön csengett Hürrem fejében. Vagy talán csupán Hürrem fülei csengtek volna? Mi volt ez? *Üdvözülés vagy halál?* Netán Szulejmán úgy akarja elé tálni a halált, mint mézet és sörbetet?

Ugyanekkor Bizalmas Ibrahim pasa nem tudott hinni a fülének. Mintha azt kérdezné, jól hallotta-e, nagy csodálkozásában Szulejmán irányába fordította a fejét. Csakhogy Szulejmán le se vette a szemét a paravánról.

– Igen – ismételte el az imént tett nyilatkozatát. – Felmentettük Hürrem úrnőt az ágyassága alól. Bármi is az, amit eddig a napig megszerzett, ezentúl kizárólag az ő tulajdona.

Hürrem feje jóformán kiüresedett. Mintha egy láthatatlan erő megragadta volna az elméjét és kirántotta volna. Már semmit sem hallott, látott vagy értett. Azt se vette észre, ahogy Hatidze szultána örömtelien csipkedte a kezét. Még a Hafsza szultána szemében apránként növekvő ámulatot sem.

A másik oldalon viszont Ibrahim pasának minden erőfeszítésébe belekerült, nehogy ott helyben összeessen. Szóval miközben ő győzelemre számított, végül ez történt vele?

Lehetetlen, igyekezett vigasztalni magát. Hiszen Szulejmán nagyszerű ember, igazságos uralkodó; felszabadítja majd az oroszokat és megszabadul tőle. Allah tudja, valószínűleg még valamennyi fizetséggel is megáldja majd. Legyen úgy, hadd bocsássa el, aztán adjon neki bármit, amit csak óhajt!

Mi ez a jelenet? Mit keres itt Ali Dzsemáli mester? Amikor a szultán egy kézmozdulatára a hodzsza a paraván elé lépett, Ibrahim alig kapott már levegőt. *Mire készül ez az ember, mire készül?! A gondolatok, aggodalmak, félelmek sikolyként törtek elő a szadzaram agyában. Miért olvassa most ez az alak a Koránt? duzzogott mérgesen. Ki hallott még olyat, hogy egy ágyas elűzésekor a Koránból olvasnak fel?*

Hafsza szultána elképedése sem volt kisebb Ibrahiménál. Ő is azt kérdezte magától szüntelenül, *Mit csinál ez a Szulejmán?* Azért voltak idehívatva mind a nők és a férfiak, hogy valaminek a szemtanúi legyenek. De vajon minek? Rendben van, felmentette a lányt. Őszintén szólva, helyesen cselekedett. Ez a tett egyértelműen Szulejmánra vallott. Hadd keresse a szegény leány mostantól szabad emberként a szerencsésjét. Végére is, hát nem Hürrem volt a szultán három hercegének és egyetlen lányának az édesanyja? Kétséget kizáróan joga volt a többi ágyastól különb elbánásban részesülni. Ám mégis miért olvastatja fel Szulejmán minden előzmény nélkül a Koránt?

A nő hirtelen kiegyenesedett ott, ahol ült. *Ó, Allahom.* Olyan volt, mintha fulladozott volna az idegességtől. Kezét a mellkasához szorította. *Ó, Allahom,* sóhajtott megint. *A szultán fiam megbolondult!*

A Korán énekének versszakai azonban, melyeket Ali Dzsemáli mester mormolt szívemarkoló hangon, egy időre mindenkivel elfeledtette az agyában bolyongó összes számítást, cselszövést, kétséget. Pusztán rövid időre.

Amikor a hodzsza befejezte az éneket, becsukta a könyvet. Megcsókolva háromszor a fejéhez emelte. Majd odanyújtotta a szultánnak. Szulejmán elvette, majd szintén megcsókolta háromszor, és minden alkalommal a fejéhez érintette. Ezt követően a mellkasa magasságában megtartotta a Szent Koránt. Újból a hodzsza hangja törte meg a csendet.

– Ki vagy te, fiam?

Hürremen kívül mindenki szájtátva maradt. Ugyanis ekkorra már egyértelművé vált minden. Míg Hürrem a hodzsát hallgatva arra gondolt, ez biztosan a halottakért szóló ima.

– Én Javuz Szelim szultán kán fia, Szulejmán sah vagyok.

– Jól van, Szulejmán sah; az itt ülő Hürrem úrnőt, ahogyan nekem mondtad, *elfogadod-e feleségedül?* [...]